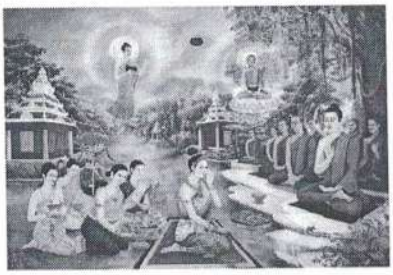
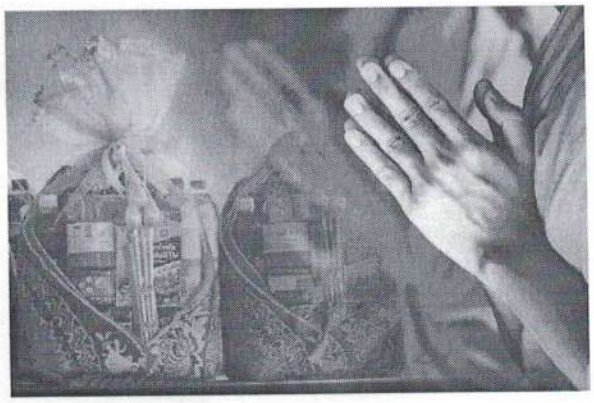
พระได้ใช้...คนถวายได้บุญ

มูลเหตุที่ทำให้พุทธศาสนิกชนนิยมทำบุญด้วยการถวายสังฆทานมาจาก ทักขิณาวิภังคสูตร ในพระไตรปิฎก ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับสังฆทานว่า ในสมัยที่พระพุทธเจ้ายังทรงพระชมน์อยู่ ครั้งนั้นทรงประทับอยู่ ณ วัดนิโครธาราม กรุงกบิลพัสดุ์ พระนางมหาปชาบดีโคตมีได้เกิดศรัทธาแรงกล้า ทรงทอจีวรด้วยพระองค์เองเพื่อนำมาถวายแก่พระพุทธเจ้า แต่พระพุทธองค์ทรงได้ปฏิเสธที่จะรับถวายผ้าจีวรดังกล่าว โดยตรัสว่าให้ถวายผ้าจีวรนี้เป็นส่วนกลางแก่คณะสงฆ์ เพราะเป็นสังฆทานที่ได้อานิสงส์มากกว่าการถวายแด่พระพุทธเจ้าผู้เป็นศาสดา

การถวายสังฆทานจึงหมายถึงการถวายสิ่งของแด่พระภิกษุสงฆ์ โดยไม่เลือกว่าใครเป็นผู้รับ ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่ส่วนกลางของคณะสงฆ์ในวัด โดยในประเทศไทย “ชุดสังฆทาน” หรือ “ชุดไทยธรรม” ถูกกำหนดให้เป็นสินค้าควบคุมฉลาก ตามประกาศคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ฉบับที่ ๒๓ (พ.ศ. ๒๕๕๐) โดยผู้ผลิตจะต้องระบุ ขนาด ปริมาตร จำนวน ราคา วันเดือนปีที่ผลิตหรือหมดอายุ คำแนะนำ คำเตือน ไว้ที่ชุดผลิตภัณฑ์อย่างชัดเจน เพื่อให้ผู้ซื้อได้ใช้เป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจเลือกซื้อ เพื่อให้พระภิกษุสงฆ์ได้รับของที่มีคุณภาพ สามารถใช้งานได้จริง และไม่เป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของผู้มอบ

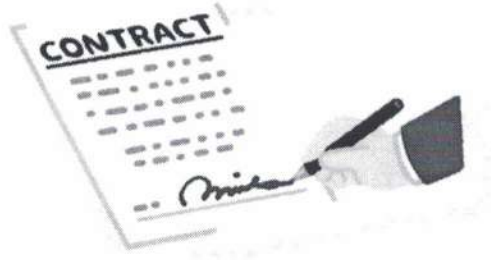
สิ่งที่บรรจุอยู่ในชุดสังฆทานควรเป็นของที่มีประโยชน์ด้านปัจจัย ๔ แด่พระภิกษุสงฆ์ และควรเป็นของที่ใช้ประโยชน์ได้ พุทธศาสนิกชนส่วนหนึ่งนิยมจัดชุดสังฆทานเอง เพราะมั่นใจได้ว่าของใช้ต่างๆ ที่จัดหามานั้น มีคุณภาพและมีอายุการใช้งานตามที่ระบุในฉลาก สังฆทานจึงไม่ใช่ของที่บรรจุอยู่ในถังสีเหลืองเพียงอย่างเดียว ทั้งนี้หากเลือกซื้อชุดสังฆทานควรให้ความสำคัญกับฉลากผลิตภัณฑ์สังฆทานว่าผู้ผลิตมีการบรรจุผลิตภัณฑ์อะไรบ้าง เพราะเมื่อมีการบรรจุผลิตภัณฑ์ประเภทอาหาร หรือผลิตภัณฑ์ยาก็พึงหลีกเลี่ยงการบรรจุผลิตภัณฑ์ที่มีกลิ่นแรงหรืออาจเป็นอันตราย เช่น สบู่ ผงซักฟอก น้ำยาล้างจาน น้ำยาล้างห้องน้ำ เพราะเมื่อบรรจุอยู่ในหีบห่อของชุดสังฆทานแบบปิด อาจเกิดปฏิกิริยากันทำให้ รส สี กลิ่น เปลี่ยนแปลงไปจนเป็นอันตรายแก่ผู้ใช้งาน ดังนั้นหากจะใส่ของเหล่านี้ก็ควรแยกบรรจุภัณฑ์ไม่ให้ปะปนกัน

ศึกษารายละเอียดในสัญญาก่อนเข้าทำสัญญา

ต้องยอมรับว่าบุคคลในสังคมทุกวันนี้ไม่มีความเสมอภาคกัน ทั้งด้านเศรษฐกิจ การศึกษา สติปัญญา เพราะความไม่เสมอภาคนี้เอง จึงก่อให้เกิดประเด็นปัญหาการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค แม้ว่าหน่วยงานภาครัฐได้กำหนดมาตราการในการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคไว้แล้วก็ตาม แม้ว่าพวกเราจะระมัดระวังในการใช้ชีวิตเท่าที่จะทำได้แล้ว แต่ก็อาจเกิดความผิดพลาดขึ้นได้ จากการซื้อสินค้าหรือบริการต่างๆ เช่น ในกรณีที่จะต้องมีเอกสารสัญญาระหว่างผู้บริโภคกับผู้ประกอบธุรกิจ การตรวจสอบหรือศึกษารายละเอียดในสัญญาก่อนทำสัญญากับผู้ประกอบธุรกิจเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเมื่อลงชื่อในสัญญา ความผูกพันก็จะเกิดขึ้นตามกฎหมายทันที ดังนั้น เพื่อป้องกันมิให้ถูกเอารัดเอาเปรียบหรือเกิดปัญหาจากการทำสัญญานั้น ๆ ผู้บริโภคจึงควรพิจารณาและตรวจสอบ ดังนี้

- ผู้ประกอบธุรกิจที่ขายสินค้าหรือให้บริการให้บริการที่เป็นคู่สัญญา ต้องมีชื่อและที่อยู่ชัดเจน
- ความสามารถของคู่สัญญา เช่น ผู้รับมอบอำนาจจากผู้ประกอบธุรกิจต้องมีหนังสือมอบอำนาจ ผู้เยาว์ต้องได้รับความยินยอมจากผู้ปกครอง ถ้ามีคู่สมรสก็ต้องให้ความยินยอมจากคู่สมรสด้วย

- วัตถุประสงค์ของคู่สัญญา ซึ่งระบุว่าเป็นสัญญาอะไร คู่สัญญามีกี่ฝ่าย ผู้ใดบ้างพร้อมที่อยู่และสถานที่ติดต่อ
- ในกรณีที่ต้องมีการใช้สัญญาที่มีรูปแบบเฉพาะ เช่น การจะซื้อจะขายที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างต้องทำตามแบบที่กรมที่ดินกำหนด กู้ยืมเงินของสถาบันการเงินเพื่อผู้บริโภค เช่าซื้อรถยนต์และรถจักรยานยนต์ เช่าซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้า บริการบัตรเครดิต บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ และขายห้องชุด ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขของประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา
- การลงลายมือชื่อของคู่สัญญาและพยาน ควรลงชื่อต่อหน้ากันทุกฝ่าย

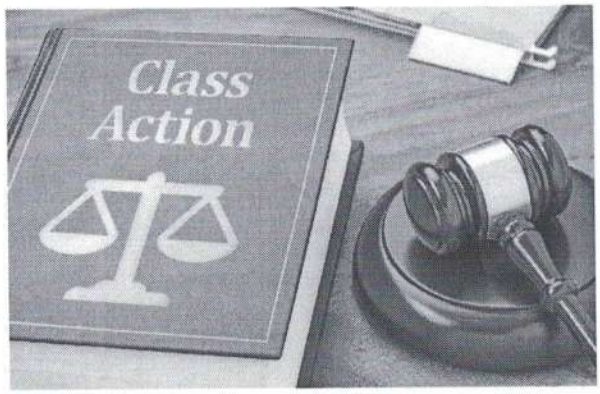
ที่สำคัญที่สุดของการทำสัญญาคือ อ่านให้เข้าใจ สงสัยให้สอบถามก่อนลงนามทุกครั้ง หากไม่ได้รับความเป็นธรรมจากการทำสัญญาปรึกษาหรือร้องเรียนได้ที่ สคบ. สายด่วน ๑๑๖๖ หรือแอพพลิเคชั่น OCPB Connect

หาทางออก...เมื่อคดีล้นศาล

ในปัจจุบันผู้บริโภคตระหนักถึงสิทธิในการเรียกร้องความยุติธรรมให้กับตนเองมากขึ้น และด้วยเทคโนโลยีที่พัฒนาอย่างก้าวกระโดดทำให้การฟ้องคดีมีสะดวกยิ่งขึ้น จึงทำให้การฟ้องคดีผู้บริโภคในศาลชั้นต้นมีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด จาก ๓๗๘,๕๖๔ คดี ในปี ๒๕๕๕ มาเป็น ๘๒๑,๕๐๔ คดี ในปี ๒๕๖๕ คดีที่เพิ่มสูงขึ้นในทางหนึ่งหมายถึงภาระหน้าที่ของศาลเพิ่มมากขึ้นด้วย การที่ผู้บริโภคแยกกันฟ้องเป็นรายคดี การคิดค่าเสียหายที่ได้อาจมีความแตกต่างกัน ยิ่งไปกว่านั้นผู้ที่มีสิทธิได้รับค่าเสียหายก็จะมีเฉพาะผู้ที่ฟ้องเป็นคดี ส่วนผู้เสียหายรายอื่นที่เสียหายเหมือนกัน แต่ไม่ได้ฟ้องเป็นคดีความก็จะไม่ได้รับการชดเชย ถึงแม้ว่าศาลจะสามารถรวมคดีเพื่อพิจารณาได้แต่ก็ยังไม่ทำให้จำนวนคดีที่ขึ้นสู่ชั้นศาลลดลงซ้ำยังมีจำนวนเพิ่มขึ้นด้วย

และทางออกหากคดีเกิดจากผู้ประกอบการเพียงรายเดียว การฟ้องเป็นคดีผู้บริโภคแบบกลุ่มจะเป็นตัวช่วย ที่ไม่ใช่แค่การลดจำนวนคดีที่จะขึ้นสู่ชั้นศาล แต่ยังเป็นการช่วยผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหายแม้จะเป็นความเสียหายเล็กน้อย โดยผู้เสียหายไม่ต้องฟ้องเป็นคดีเองทุกคน แต่ให้ตัวแทนผู้เสียหายเป็นโจทก์ในการฟ้องให้ ซึ่งก็ทำให้ค่าใช้จ่ายในการฟ้องคดีลดลงไป เนื่องจากค่าใช้จ่ายในการฟ้องคดีก็จะมีสมาชิกกลุ่มทั้งหมดรับผิดชอบร่วมกัน และการที่ฟ้องคดีรวมกันเป็นคดีเดียว ทำให้คำตัดสินของศาลก็ย่อมมีคำตัดสินเดียว ทำให้ผู้เสียหายได้รับการชดเชยที่เท่าเทียมกัน แต่หลักการฟ้องคดีแบบกลุ่มข้างต้นยังมีความซับซ้อนอีกหลายประการที่ทำให้ผู้บริโภคบางส่วนยังเข้าไม่ถึงกระบวนการยุติธรรม สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค จึงมีหน้าที่แก้ไขปัญหาเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการใช้สินค้าหรือบริการ โดยเป็นตัวกลางในการดำเนินการไกล่เกลี่ยประนีประนอมข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค เพื่อลดความยุ่งยาก ในการฟ้องร้องคดีเพื่อสร้างความเป็นธรรม โดยหากไม่สามารถตกลงกันได้ในชั้นไกล่เกลี่ยก็จะเป็นผู้ฟ้องร้องดำเนินคดีแทนผู้บริโภคในชั้นศาลและการบังคับคดีให้เป็นไปตามคำพิพากษา โดยผู้บริโภคไม่ต้องเสียค่าฤชาธรรมเนียมใดๆ

ข้อมูลจาก : ศาลฎีกา

เมื่อของจริง!!! ไม่เหมือนที่โฆษณา

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5351/2562

" แผ่นพับโฆษณาเป็นประกาศโฆษณาที่จำเลยแจกจ่ายแก่ผู้ซื้อห้องชุด ซึ่งย่อมเป็นไปเพื่อจูงใจให้ผู้พบเห็นเข้าทำสัญญากับจำเลยเพื่อซื้อห้องชุด สิ่งที่จำเลยกำหนดในแผ่นพับที่เป็นสื่อกลางโฆษณาให้ผู้ซื้อทราบว่าจะได้รับสิ่งใดเป็นการตอบแทนการเข้าทำสัญญาซื้อห้องชุด จึงถือเป็นส่วนหนึ่งของสัญญาระหว่างจำเลยกับผู้ซื้อ "

ดังที่กฎหมายบัญญัติบังคับไว้...

<u>พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 11</u> จำเลยซึ่งเป็นผู้ประกอบธุรกิจจึงมีหน้าที่ตามมาตรฐานทางการค้าที่เหมาะสมภายใต้ระบบธุรกิจที่เป็นธรรมที่จะต้องแจ้งข้อที่ผู้บริโภคควรทราบให้กระจ่างชัด ทั้งต้องไม่ใช้ข้อความที่เป็นการไม่เป็นธรรมในการโฆษณาต่อผู้บริโภคเกี่ยวกับ สภาพ คุณภาพ หรือลักษณะของสินค้าหรือบริการไม่ว่าในทางใด <u>พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 มาตรา 22 (2)</u> บัญญัติว่าข้อความที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการไม่ว่าจะกระทำโดยใช้หรืออ้างอิงรายงานทางวิชาการ สถิติ หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งอันไม่เป็นความจริงหรือเกินความจริง หรือไม่ก็ตาม ถือว่าเป็นข้อความที่เป็นการไม่เป็นธรรม

สคบ. 1166 www.ocpb.go.th

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค Office of the Consumer Protection Board.

ความรับผิดตามเงื่อนไขในการรับประกัน

ควรเก็บเอกสาร "สัญญาซื้อขายหรือเอกสารต่าง ๆ ที่ศูนย์บริการให้มา" เหล่านั้นไว้ทั้งหมด โดยเฉพาะเอกสารการโฆษณาที่มีข้อความเกี่ยวกับการรับประกันรถยนต์ เช่น ผู้แทนจำหน่ายรับประกันว่ารถยนต์ดังกล่าวปราศจากความชำรุดบกพร่องที่เกิดจากวัสดุและฝีมือแรงงานที่ใช้ประกอบรถยนต์ รวมถึงข้อมูลของระยะเวลารับประกัน

หากเกิดความผิดปกติจากการใช้งานรถยนต์ โดยสามารถพิสูจน์ได้ว่าเกิดจากการใช้งานรถยนต์ตามปกติ เข้าเช็คระยะตามระยะเวลามาตรฐานที่กำหนดและศูนย์บริการที่กำหนด ไม่ได้ทำการดัดแปลงเครื่องยนต์หรือระบบท่อไอเสีย หรือระบบอื่นใดของรถยนต์ให้เปลี่ยนไปจากสภาพเดิม สามารถเรียกร้องให้ผู้ผลิตและผู้จำหน่ายรับผิดชอบตามข้อความรับประกัน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2100/2564 แผนกคดีพาณิชย์และเศรษฐกิจในศาลฎีกา

สคบ. 1166 OCPB DIRECT Pantip TikTok www.ocpb.go.th

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
Office of the Consumer Protection Board.